

Sygn. akt X K 998/13

Ds. 1235/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Marek Madaj

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim W. K.

po rozpoznaniu w dniach 05.11.2014r., 17.11.2014r., 17.03.2015r., 20.09.2016r., 14.02.2017r. oraz 18.05.2017r. sprawy:

- **M. B. (1)**, syna W. i J., urodzonego (...) w G., PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

I. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w pobiciu P. N. (1) w ten sposób, że bił go rękoma i kopał nogami, a także uderzał pałką po całym ciele, wskutek czego naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo odniesienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz odniesienia obrażeń ciała w rozumieniu art. 157§1 k.k.,

tj. o czyn z art. 158§1 k.k.

II. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami pozbawił wolności P. N. (1), a następnie używając przemocy oraz grożąc jej natychmiastowym użyciem zmuszał go do określonego działania mającego na celu odzyskanie uprzednio utraconego w wyniku rozboju motocykla marki S. o numerze rej. (...),

tj. o czyn z art. 189§1 k.k. w zb. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

- **J. (...)**, syna A. i S., urodzonego (...) w G., PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

I. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w pobiciu P. N. (1) w ten sposób, że bił go rękoma i kopał nogami, a także uderzał pałką po całym ciele, wskutek czego naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo odniesienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz odniesienia obrażeń ciała w rozumieniu art. 157§1 k.k.,

tj. o czyn z art. 158§1 k.k.

II. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami pozbawił wolności P. N. (1), a następnie używając przemocy oraz grożąc jej natychmiastowym użyciem zmuszał go do określonego działania mającego na celu odzyskanie uprzednio utraconego w wyniku rozboju motocykla marki S. o numerze rej. (...),

tj. o czyn z art. 189§1 k.k. w zb. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

- ***M. W. (1) (W.)***, syna W. i L., urodzonego (...) w G., PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

I. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w pobiciu P. N. (1) w ten sposób, że bił go rękoma i kopał nogami, a także uderzał pałką po całym ciele, wskutek czego naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo odniesienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz odniesienia obrażeń ciała w rozumieniu art. 157§1 k.k.,

tj. o czyn z art. 158§1 k.k.

II. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami pozbawił wolności P. N. (1), a następnie używając przemocy oraz grożąc jej natychmiastowym użyciem zmuszał go do określonego działania mającego na celu odzyskanie uprzednio utraconego w wyniku rozboju motocykla marki S. o numerze rej. (...),

tj. o czyn z art. 189§1 k.k. w zb. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

- ***D. L. (L.)*** syna W. i E., urodzonego (...) w G., PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

I. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w pobiciu P. N. (1) w ten sposób, że bił go rękoma i kopał nogami, a także uderzał pałką po całym ciele, wskutek czego naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo odniesienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz odniesienia obrażeń ciała w rozumieniu art. 157§1 k.k.,

tj. o czyn z art. 158§1 k.k.

II. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami pozbawił wolności P. N. (1), a następnie używając przemocy oraz grożąc jej natychmiastowym użyciem zmuszał go do określonego działania mającego na celu odzyskanie uprzednio utraconego w wyniku rozboju motocykla marki S. o numerze rej. (...),

tj. o czyn z art. 189§1 k.k. w zb. z art. 191§2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

- ***P. Z. (1) (Z.)***, syna W. i M., urodzonego (...) w G., PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

I. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w pobiciu P. N. (1) w ten sposób, że bił go rękoma i kopał nogami, a także uderzał pałką po całym ciele, wskutek czego naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo odniesienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz odniesienia obrażeń ciała w rozumieniu art. 157§1 k.k.,

tj. o czyn z art. 158§1 k.k.

II. w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki V. (...) o numerze rej. (...) na szkodę W. G. (1),

tj. o czyn z art. 278§1 k.k.

- **M. W. (2) (...)**, syna W. i A., urodzonego (...) w G., PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

w dniu z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. gm. P. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami pozbawił wolności P. N. (1),

tj. o czyn z art. 189§1 k.k.

I. Oskarżonego **M. B. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 158§1 k.k. i za to na podstawie art. 158§1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego **M. B. (1)** uznaje za winnego tego, że w dniu 28/29 kwietnia 2013r. w B. (gmina P.), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, grożąc natychmiastowym użyciem przemocy oraz używając jej, zmuszał P. N. (1) do określonego działania polegającego na wskazaniu miejsca postoj motocykla marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należącego do M. B. (1), celem wymuszenia zwrotu ww. pojazdu, uprzednio utraconego przez M. B. (1) w wyniku rozboju, czyn ten kwalifikuje z art. 191§2 k.k. i za to na podstawie art. 191§2 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu **M. B. (1)** w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. B. (1)** łącznej kary pozbawienia wolności zawiesza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby.

V. Ustalając, że w okolicznościach nie budzących wątpliwości **oskarżony J. M. (1)** dopuścił się:

- czynu zarzucanego mu w punkcie I oskarżenia, który stanowi występki określony w art. 158§1 k.k.,

- tego, że w dniu 28/29 kwietnia 2013r. w B. (gmina P.), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, grożąc natychmiastowym użyciem przemocy oraz używając jej, zmuszał P. N. (1) do określonego działania polegającego na wskazaniu miejsca postoj motocykla marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należącego do M. B. (1), celem wymuszenia zwrotu ww. pojazdu, uprzednio utraconego przez M. B. (1) w wyniku rozboju, który to czyn stanowi występki określony w art. 191§2 k.k.

i przyjmując, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość tych czynów nie są znaczne, na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. i art. 67§1 k.k. warunkowo umarza wobec niego postępowanie na okres 1 (jednego) roku tytułem próby.

VI. Ustalając, że w okolicznościach nie budzących wątpliwości **oskarżony M. W. (1)** dopuścił się:

- czynu zarzucanego mu w punkcie I oskarżenia, który stanowi występki określony w art. 158§1 k.k.,

- tego, że w dniu 28/29 kwietnia 2013r. w B. (gmina P.), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, grożąc natychmiastowym użyciem przemocy oraz używając jej, zmuszał P. N. (1) do określonego działania polegającego na wskazaniu miejsca postoj motocykla marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należącego do M. B. (1), celem wymuszenia zwrotu ww. pojazdu, uprzednio utraconego przez M. B. (1) w wyniku rozboju, który to czyn stanowi występki określony w art. 191§2 k.k.

i przyjmując, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość tych czynów nie są znaczne, na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. i art. 67§1 k.k. warunkowo umarza wobec niego postępowanie na okres 1 (jednego) roku tytułem próby.

VII. Ustalając, że w okolicznościach nie budzących wątpliwości **oskarżony D. L.** dopuścił się:

- czynu zarzucanego mu w punkcie I oskarżenia, który stanowi występki określony w art. 158§1 k.k.,

- tego, że w dniu 28/29 kwietnia 2013r. w B. (gmina P.), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, grożąc natychmiastowym użyciem przemocy oraz używając jej, zmuszał P. N. (1) do określonego działania polegającego na wskazaniu miejsca postoju motocykla marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należącego do M. B. (1), celem wymuszenia zwrotu ww. pojazdu, uprzednio utraconego przez M. B. (1) w wyniku rozboju, który to czyn stanowi występki określony w art. 191§2 k.k.

i przyjmując, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość tych czynów nie są znaczne, na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. i art. 67§1 k.k. warunkowo umarza wobec niego postępowanie na okres 1 (jednego) roku tytułem próby.

VIII. Ustalając, że w okolicznościach nie budzących wątpliwości **oskarżony P. Z. (1)** dopuścił się:

- czynu zarzucanego mu w punkcie I oskarżenia, który stanowi występki określony w art. 158§1 k.k.,

- tego, że w dniu 28 na 29 kwietnia 2013r. w B. (gmina P.), zabrał w celu krótkotrwałego użycia należący do W. G. (1) samochód osobowy marki V. (...) o numerze rej. (...), który to czyn stanowi występki określony w art. 289§1 k.k.

i przyjmując, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość tych czynów nie są znaczne, na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. i art. 67§1 k.k. warunkowo umarza wobec niego postępowanie na okres 1 (jednego) roku tytułem próby.

IX. Oskarżonego **M. W. (2)** uniewinnia od popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem.

X. Na podstawie art. 44§2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci kija opisanego pod pozycją 6 wykazu dowodów rzeczowych numer I/592/13 i zapisanego pod pozycją 205/13 księgi przechowywania przedmiotów.

XI. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat D. G. kwotę 929,88 zł. (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. M. (1) z urzędu.

XII. Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 629 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 2, art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonych M. B. (1), J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1), D. L. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym opłaty:

- od oskarżonego M. B. (1) w wysokości 120 (sto dwadzieścia) złotych,

- od oskarżonych J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1), D. L. w wysokości po 100 (sto) złotych.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 998/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 kwietnia 2013 roku w godzinach wieczornych W. G. (2) zadzwonił do M. B. (1), by zamówić u niego „legalny mefedron”. W celu dostarczenia wskazanego zamówienia M. B. (1) pojechał swoim motocyklem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z G. do S. na ul. (...), gdzie czekał na niego W. G. (2) ze swoim znajomym. Mężczyźni odebrali od M. B. (1) zamówiony środek, po czym ten odjechał.

Po niedługim czasie W. G. (2) ponownie skontaktował się z M. B. (2) i zamówił kolejną porcję wskazanego środka, tym razem prosząc o jej dostarczenie do B.. Tym razem W. G. (2) zamierzał jednak wraz ze swoimi kolegami P. N. (1)

i mężczyzną o imieniu (...) wykorzystać przyjazd M. B. (1), by ukraść należący do niego motocykl. Kiedy więc M. B. (1) przyjechał około godziny 23.00 na umówione miejsce P. N. (1), W. G. (2) i (...) napadli na niego zamaskowani i uzbrojeni w kije bejsbolowe. M. B. (1) zaczął wówczas uciekać przed napastnikami, którzy zadawali mu jednocześnie ciosy kijami. P. N. (1) i mężczyzna imieniem K. pobiegli za nim, zaś W. G. (2) odjechał należącym do M. B. (1) motocyklem.

Dowody: zeznania świadka W. G. (2) k. 967; częściowo zeznania świadka P. N. (1) k. 247-248, 286, 1069-1070; częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) k. 86-87, 119, 642-645.

Opisane wyżej zachowanie W. G. (2) względem M. B. (1) zostało uznane za czyn z art. 280§2 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., za który to występek w/w został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 marca 2014 roku wydanym w sprawie IV K 133/13. Orzeczenie to jest prawomocne.

Dowody: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 26 marca 2014 roku, sygn. akt IV K 133/13 wraz z uzasadnieniem k. 672-707; odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 16 września 2014 roku, sygn. akt II AKa 299/14 k. 708.

Kiedy między M. B. (2), a jednym z goniących go napastników doszło do szarpaniny, udało mu się wyrwać kij, w który ten był uzbrojony, po czym napastnik uciekł. Wówczas M. B. (1) zadzwonił do D. L. powiedzieć mu, że został napadnięty i okradziony i poprosił o pomoc w odzyskaniu motocykla. D. L. znajdował się wówczas na podwórzu przed swoim mieszkaniem, gdzie rozmawiał ze znajomymi – M. W. (1), P. Z. (1) i J. M. (1), którym zrelacjonował rozmowę z M. B. (2) niezwłocznie po jej zakończeniu. Następnie wszyscy czterej zdecydowali pojechać samochodem D. L. marki A. (...) na miejsce wskazane D. L. przez M. B. (1). Następnie M. B. (1) zadzwonił do M. W. (2) i jego również poprosił o przyjazd do B.. M. W. (3) niezwłocznie udał się tam swoim samochodem marki F. (...).

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonych: J. M. (1) k. 92, 116, 660; P. Z. (1) k. 184-185, 188-189, 646-648; M. B. (1) k. 86-87, 119, 642-645; D. L. k. 210-211, 212-213, 648; opinia biegłego k. 308-332.

Po wykonaniu telefonu do D. L. M. B. (1) posługując się latarką w swoim telefonie komórkowym zaczął przetrząsać pobliskie zarośla w poszukiwaniu mężczyzn, którzy wcześniej go bili, chcąc któregoś schwytać i wypytać, gdzie został zabrany jego motocykl. W pewnym momencie stwierdził, że jeden z mężczyzn ukrył się w krzakach – był to P. N. (1). M. B. (1) zaczął się na niego i gdy usłyszał nawoływania przybyłych na miejsce M. W. (1), P. Z. (1), J. M. (1) i D. L., zaczął do nich krzyczeć i jednocześnie okładać P. N. (1) po nogach zabranym wcześniej jednemu z napastników kijem, tak by ten nie zdołał mu uciec. Następnie, gdy do M. B. (1) dobiegli jego znajomi J. M. (1) i D. L. zaczęli zadawać P. N. (1) ciosy, bijąc go pięściami i kopiąc, przy czym J. M. (1) uderzył P. N. (1) dwukrotnie pięścią w głowę. W tym czasie P. Z. (1) dodatkowo szarpał P. N. (1). Jednocześnie M. B. (1) i jego koledzy krzyczeli do bitego mężczyzny „gdzie jest kurwa motor?!”. W końcu P. N. (1), wobec wypowiedzianych przez mężczyzn gróźb dalszego bicia go, zgodził się pomóc M. B. (1) w odzyskaniu motocykla, w związku z czym napastnicy podnieśli go z ziemi i wspólnie poszli w stronę samochodu. Wtedy też na miejscu przyjechał M. W. (3). Po przyjeździe w miejsce zaparkowania samochodów, mężczyźni kazali wsiąść P. N. (1) do bagażnika samochodu marki A. (...), na co ten się zgodził. Po chwili, gdy mężczyźni naradzili się co robić dalej, P. N. (1) wysiadł z bagażnika, jednak wtedy na drodze, przy której stali mężczyźni, pojawił się radiowóz, w związku z czym rozbiegli się, nie chcąc tłumaczyć się funkcjonariuszom z zaistniałej sytuacji. W dalszej kolejności M. B. (1) odebrał P. N. (1) kluczyki do zaparkowanego nieopodal samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), którym ten wraz z W. G. (2) i mężczyzną o imieniu K. przyjechali na spotkanie do B., informując go, że odda mu samochód, gdy odzyska swój motocykl. Kluczyki te dał P. Z. (2), który pojechał nim do G. na ul. (...) i tam go zaparkował zostawiając kluczyki na jednym z kół, po czym przesiadł się do jadącego za nim samochodu marki A., kierowanego przez M. W. (1).

W tym samym czasie D. L., M. W. (3), M. B. (1) i P. N. (1) pojechali samochodem marki F. (...) w miejsce ukrycia motocykla. P. N. (1) dobrowolnie wsiadł przy tym do pojazdu, chcąc jak najszybciej doprowadzić do zwrotu motocykla, by nie mieć więcej do czynienia z M. B. (1) i jego znajomymi. Kiedy jechali, zatrzymali ich funkcjonariusze Policji z widzialnego wcześniej radiowozu. Wówczas M. B. (1) powiedział Policjantom, że skradziono mu motocykl, w

związku z czym funkcjonariusze zabrali go na komisariat celem ustalenia szczegółów tego zdarzenia, zaś pozostałym mężczyznom nakazali rozjechać się do domów. D. L., M. W. (3) i P. N. (1) pojechali wtedy na miejsce wskazane przez P. N. (1), jako miejsce ukrycia motocykla. W trakcie jazdy dołączyli do nich J. M. (1), M. W. (1) i P. Z. (1) poruszający się samochodem marki A.. We wskazanym przez P. N. (1) miejscu rzeczywiście znajdował się motocykl M. B. (1), w związku z czym P. Z. (1) poinformował o tym M. B. (1), zaś P. N. (1) poszedł do domu.

Dowody: częściowo zeznania świadka P. N. (1) k. 247-248, 286, 1069-1070; częściowo wyjaśnienia oskarżonych: J. M. (1) k. 92, 116, 660; P. Z. (1) k. 184-185, 188-189, 646-648; M. B. (1) k. 86-87, 119, 642-645; D. L. k. 210-211, 212-213, 648; opinia biegłego k. 308-332; protokół oględzin miejsca k. 14; protokół oględzin rzeczy k. 271 – 272v.; dokumentacja zdjęciowa k. 269-270.

Na skutek opisanego wyżej zachowania M. B. (1), J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1) i D. L. P. N. (1) doznał obrażeń w postaci urazu głowy, twarzoczaszki, klatki piersiowej, kończyn pod postacią podbiegnięcia krwawego, obrzęków, otarc naskórka. Obrażenia te spowodowały naruszenie czynności narządów ciała (ruchu, powłok ciała) na czas nie dłuższy niż 7 dni, przy czym w okolicznościach w jakich postawy P. N. (1) narażony był na ciężkie obrażenia ciała w myśl art. 157§1 k.k.

Dowody: opinia sądowo – medyczna k. 275-276; dokumentacja lekarska k. 278-282; dokumentacja zdjęciowa k. 252-256.

M. B. (1) ma wykształcenie średnie. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Pracuje jako kierowca osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 1.000 zł miesięcznie. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 84-85; dane z rozprawy k. 641; dane o karalności k. 1233-1234.

J. M. (1) ma wykształcenie gimnazjalne. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Uczy się, nie osiąga dochodu pozostając na utrzymaniu rodziców. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 90-91; dane o karalności k. 1239.

M. W. (3) ma wykształcenie średnie. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie pracuje pozostając na utrzymaniu rodziców. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 96-97; dane z rozprawy k. 641; dane o karalności k. 1237.

M. W. (1) ma wykształcenie podstawowe. Jest bezdzietnym kawalerem. Utrzymuje się z prac dorywczych osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 1.000 zł. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 144-145; dane z rozprawy k. 641; dane o karalności k. 1235.

P. Z. (1) ma wykształcenie średnie. Jest żonaty. Prowadzi działalność gospodarczą i pozostaje na utrzymaniu żony. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 182-183; dane z rozprawy k. 641; dane o karalności k. 1238.

D. L. ma wykształcenie średnie. Jest bezdzietnym kawalerem. Nie pracuje pozostając na utrzymaniu rodziców. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 209-210; dane z rozprawy k. 6412; dane o karalności k. 1236.

Wyjaśniając w toku postępowania przygotowawczego M. B. (1) słuchany w charakterze podejrzanego wskazał, iż częściowo przyznaje się do winy i zaznaczył, że bił pokrzywdzonego kijem, ale nie pozbawił go wolności. Nadto przytoczył okoliczności zdarzenia, w których doszło do pobicia.

Słuchany następnie w charakterze oskarżonego w toku rozprawy stwierdził, iż nie przyznaje się do winy, podał jednak przy tym, iż uderzył kilkakrotnie kijem P. N. (1).

Wyjaśnienia M. B. (1) k. 86-87, 119, 642-645.

Przesłuchany, tak w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego, jak i przed Sądem w charakterze oskarżonego J. M. (1) oświadczył, iż przyznaje się do pobicia P. N. (1) i oświadczył, iż nie pozbawił pokrzywdzonego wolności.

Wyjaśnienia J. M. (1) k. 92, 116, 660.

W toku postępowania słuchany najpierw jako podejrzany a następnie oskarżony M. W. (3) oświadczył, iż nie przyznaje się do popełniania zarzucanych mu czynów, gdyż na miejsce zdarzenia przybył już po popełnieniu przez współoskarżonych zarzucanych im czynów.

Wyjaśnienia M. W. (2) k. 98, 123-124, 645-646.

M. W. (1) tak w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem oświadczył, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składnia wyjaśnień.

Wyjaśnienia M. W. (1) k. 146-, 151-152, 646.

Wyjaśniając w toku postępowania przygotowawczego P. Z. (1) słuchany w charakterze podejrzanego wskazał, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, gdyż jedynie szarpał pokrzywdzonego, podczas, gdy bili go M. B. (1), M. W. (1), D. L. i J. M. (1). Stwierdził, też że w toku zajścia pokrzywdzony nie został pozbawiony wolności.

Słuchany następnie w charakterze oskarżonego w toku rozprawy stwierdził, iż nie przyznaje się do pobicia, natomiast oświadczył, iż groził P. N. (1), by ten wskazał miejsce ukrycia motocykla.

Wyjaśnienia P. Z. (1) k. 184-185, 188-189, 646-648.

D. L. konsekwentnie oświadczał, iż nie przyznaje się do winy wskazując, że widział, jak pokrzywdzony był bity przez M. B. (1) i J. M. (1). Podał też, że M. W. (3) nie brał udziału w zdarzeniu. Stwierdził nadto, że pokrzywdzony dobrowolnie pojechał z oskarżonymi.

Wyjaśnienia D. L. k. 212-213, 648.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż zasadnym jest przypisanie M. B. (1), J. M. (1), M. W. (1), D. L. i P. Z. (1) sprawstwa czynów kwalifikowanych z art. 158§1 k.k. oraz art. 191§1 k.k. popełnionych na szkodę P. N. (1), jak również uniewinnienie M. W. (2) od zarzucanych mu oskarżaniem czynów.

Do dokonania ustaleń w sprawie w dużej mierze przyczyniły się zeznania oraz wyjaśnienia P. N. (1), który odniósł się w nich zarówno do okoliczności dokonania zaboru motocykla należącego do M. B. (1), jak i do reakcji w/w na to, która stała się przedmiotem niniejszego postępowania. Depozycje w/w, w szczególności te złożone w dniu 29 kwietnia 2013 roku i 31 maja 2013 roku zostały uznane przez Sąd za w zasadniczej części szczere, P. N. (1) nie starał się bowiem zataić w nich swojego zachowania o przestępczym charakterze. Jednocześnie Sąd zważył, iż w toku zajścia P. N. (1) znajdował się pod wpływem zakupionych wcześniej od M. B. (1) „dopalaczy”, dlatego też Sąd dał mu wiarę, gdy podawał, iż nie

jest w stanie dokładnie przytoczyć wszystkich szczegółów zdarzenia. Odnosząc się do kwestii rozmiarów i charakteru urazów doznanych w wyniku zdarzenia przez pokrzywdzonego Sąd stwierdził dodatkowo, iż jego twierdzenia w tym zakresie korelowały, tak z dokumentacją zdjęciową jak i wskazaniem opinii sądowo – lekarskiej. Odmienne oceniono natomiast twierdzenia pokrzywdzonego w przedmiocie pozbawienia go przez oskarżonych wolności. W tym zakresie istotnym było, iż P. N. (1) składając ustne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (w dniu 29 kwietnia 2013 roku), wskazując z jakich względów czuje się pokrzywdzony nie sygnalizował w żaden sposób, by było to związane z pozbawieniem go wolności. Co więcej, jak zgodnie w tym przedmiocie podnosili oskarżeni, pokrzywdzonemu zależało w równym stopniu, jak im by wyjaśnić sytuację bez angażowania w to organów ścigania. Zdecydowanie bardziej prawdopodobna była zatem wersja zgodnie, z którą na pokrzywdzonym przemocą i groźbą zawiadomienia Policji wymuszono deklaracje współpracy, po czym dobrowolnie zgodził się on pojechać wspólnie z oskarżonymi na miejsce ukrycia motocykla. Koncepcja tą potwierdza zachowanie pokrzywdzonego w toku zatrzymania pojazdu, którym poruszał się wraz z oskarżonymi, przez Policję – pokrzywdzony nie zasygnalizował wówczas funkcjonariuszom, mając ku temu doskonałą sposobność, że został umieszczony w pojeździe wbrew swojej woli. Tym samym Sąd uznał jego twierdzenia we wskazanym zakresie, za pozbawione sensu i tym samym niewiarygodne.

Odnosząc się dalej do zeznań W. G. (3) Sąd uznał, iż w całości polegają one na prawdzie. Świadek przytoczył w nich okoliczności kradzieży motocykla należącego do M. B. (1), która motywowała w/w do popełniania przestępstwa na szkodę P. N. (1). Sąd nie znalazł przy tym podstaw by zakwestionować wiarygodność twierdzeń świadka, gdyż korelowały one z tym, co podał P. N. (1), jak i M. B. (1). Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, iż dla wiarygodności omawianych zeznań nie miał wpływu fakt, że miejscami depozycje świadka były mało konkretne – do przesłuchania W. G. (3) doszło na ponad trzy lata po zdarzeniu, zatem logicznym było, iż jego pamięć co do szczegółów zajścia była słaba.

Sąd dokonując ustaleń w sprawie pominął natomiast zeznania J. B., gdyż ta znała okoliczności sprawy wyłącznie z przekazu innych osób – oskarżonego M. B. (1), jej depozycje zostały więc uznane za niemiarodajne.

Pominięte zostały również zeznania W. G. (4), gdyż świadek odniósł się w nich wyłącznie do kwestii własności pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz sposobu jego odzyskania, okoliczności te nie miały natomiast zasadniczo znaczenia dla sprawy.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394§1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci danych osobopoznawczych, danych o karalności, dokumentacji medycznej i protokołów znajdujących się w aktach sprawy, których autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, a które zostały sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Sąd nie miał zastrzeżeń, co do wiarygodności wydanych w sprawie opinii, zarówno opinii sądowo – lekarskiej dotyczącej P. N. (1), jak i opinii przedstawiającej dane z telefonów komórkowych oskarżonych. Wskazane opinie nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości. Zostały one sporządzone przez biegłych w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia zawodowego. Zaprezentowane zaś wnioski korespondują z całokształtem materiału dowodowego w zakresie, w jakim został on uznany za wiarygodny. Z tych względów, Sąd uznał je za miarodajne dowody na przytoczone okoliczności i dokonał ustaleń w powyższym zakresie również na ich podstawie.

Zaznaczenia wymaga przy tym, że wnioski opinii sądowo – lekarskich pozwoliły na jednoznaczne określenie charakteru obrażeń, jakich w nocy z 28 na 29 kwietnia 2013 roku doznał P. N. (1), co w konsekwencji skutkowało przyjęciem, iż czyny przypisane oskarżonym wyczerpywały min. znamiona czynu zabronionego z art. 158§1 k.k.

W świetle powyższych rozważań wyjaśnienia oskarżonego M. B. (1) należało uznać za wiarygodne jedynie w części. Za szczerze uznano wskazania oskarżonego w których ten oświadczył, iż uderzył kilkukrotnie drewnianą pałąką pokrzywdzonego w udo, a następnie groźbami zmusił go do współpracy w zakresie odzyskania motocykla skradzionego uprzednio oskarżonemu przez pokrzywdzonego i jego znajomych. Sąd uznał, iż oskarżony wyjaśniając w powyższym zakresie, w żadnym razie nie starał się umniejszyć swojej winy, dlatego też jego twierdzenia można było uznać za szczerze. Z tych samych względów Sąd uznał za polegające na prawdzie zapewnienia oskarżonego, iż w czasie zajścia P.

N. (1) nie został pozbawiony wolności, skoro bowiem M. B. (1) przyznał, że bił pokrzywdzonego i że mu groził, brak było podstaw by zakładać, że jednocześnie zataił informacje, co do możliwości popełnienia innych przestępstw na szkodę pokrzywdzonego. Nadto jako rzeczowe i logiczne jawiły się twierdzenia M. B. (1), iż sam P. N. (1) miał interes w tym, by zgodzić się pomóc oskarżonemu w odszukaniu jego motocykla, w tym poprzez pojechanie wspólnie z nim samochodem. M. B. (1) racjonalnie argumentował w tym przedmiocie, iż P. N. (1) chciał uniknąć ujawnienia jego przestępczych działań podjętych na szkodę oskarżonego. Jednocześnie Sąd uznał, iż M. B. (1) podając w toku rozprawy, że nie wie, jak na miejscu zdarzenia zachowywali się względem pokrzywdzonego pozostali współoskarżeni i sugerując, że P. N. (1) „leciała krew z nosa”, bo, być może, „wywalił się w lesie”, mijał się z prawdą działając wyłącznie celem uchronienia swoich znajomych przed odpowiedzialnością karną. W sprzeczność z insynuacjami M. B. (1) odnośnie braku udziału jego kolegów w pobiciu pokrzywdzonego stały bowiem wyjaśnienia P. Z. (1), D. L. i J. M. (1).

Przechodząc do omówienia wyjaśnień J. M. (1), Sąd stwierdził, iż zasadniczo brak jest podstaw, by kwestionować ich wiarygodność. Choć wyjaśnienia oskarżonego były dość lakoniczne wyraźnie przyznawał on w nich, że brał udział w pobiciu pokrzywdzonego wskazując, jaki był jego udział w dokonaniu tego czynu. Wprost zaznaczył też, że wobec P. N. (1) padały groźby pobicia, które miały skłonić pokrzywdzonego do ujawnienia miejsca ukrycia motocykla. Podobnie, jak miało to miejsce w przypadku M. B. (1), również i w odniesieniu do J. M. (1) Sąd uznał przy tym, iż na prawdzie polegały zaprzeczenia oskarżonego jakoby pokrzywdzony został przez niego i jego kolegów pozbawiony wolności. W tym przedmiocie oskarżony J. M. (1), w szczególności wyjaśniając w dniu 01 maja 2013 roku, rzeczowo odniósł się do treści drugiego ze stawianych mu zarzutów sensownie argumentując, z jakich względów uznaje za zasadne przypisanie mu wyłącznie popełnienia występku z art. 191§2 k.k. Ponadto depozycje J. M. (1) miały istotne znaczenie dla określenia roli, jaką w zdarzeniu odegrał M. W. (3). W tym zakresie J. M. (1) stwierdził jednoznacznie, iż ten pojawił się na miejscu, gdy na P. N. (1) wymuszono już pomoc w odzyskaniu motocykla, Sąd stwierdził natomiast, iż J. M. (1) nie miał żadnego interesu w tym by wbrew prawdzie, zeznawać na korzyść M. W. (2). W konsekwencji, wyjaśnienia J. M. (2) w omawianym zakresie stały się podstawą dla dokonania ustaleń skutkujących uniewinnieniem M. W. (2) od popełniania zarzucanych mu oskarżeniem czynów.

Za budzące wątpliwości Sąd uznał nieprzyznanie się do winy przez P. Z. (1). Choć zaprzeczał on bowiem jakoby pobił pokrzywdzonego jednocześnie podał, że szarpał P. N. (1) w czasie, gdy M. B. (1), J. M. (1), M. W. (1) i D. L. go bili. Należało zatem stwierdzić, iż choć niewykluczone, że przestępcze zachowanie P. Z. (1) względem P. N. (2) było mniej intensywne aniżeli pozostałych oskarżonych, to jednocześnie analiza całej sytuacji dokonana w oparciu o elementarne wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego nakazuje przyjąć, iż P. Z. (1) działał wspólnie ze swoimi kolegami w ramach zawartego z nimi dorozumianego porozumienia. Sąd uznał ponadto, iż P. Z. (1) mijał się z prawdą podając, że treść złożonych przez niego w toku postępowania przygotowawczego zeznań została zasugerowana przez przesłuchujących go funkcjonariuszy Policji. Oskarżony nie był bowiem w stanie podać logicznych powodów, dla których będąc przesłuchiwany w dalszej kolejności przez Prokuratora nie zasygnalizował tego faktu. Wobec powyższego omawiane twierdzenia P. Z. (1) uznano za podniesione wyłącznie celem uchronienia się przez niego od odpowiedzialności karnej.

Sąd w zasadniczej części nie dał też wiary wyjaśnieniom D. L., który utrzymywał, iż nie bił P. N. (1) nie przyznając się jednocześnie do żadnego z zarzucanych mu czynów. Wskazania oskarżonego w tym zakresie stały w rażącej sprzeczności z wyjaśnieniami P. Z. (1), który wyraźnie zaznaczył, że do pokrzywdzonego doskoczyli wszyscy, za wyjątkiem M. W. (2), którego nie było wtedy na miejscu zdarzenia. Odmienne oceniono natomiast twierdzenia oskarżonego odnośnie zaprzeczania, iż pokrzywdzony został pozbawiony wolności. W tym zakresie D. L. dokładnie wskazał, w jakich okolicznościach P. N. (1) zgodził się pójść razem oskarżonymi – pokrzywdzony obawiając się oskarżonych miał zgodzić się na pokazanie im miejsca ukrycia motocykla, co siłą rzeczy było związane z koniecznością pojechania wspólnie z nimi jednym z samochodów oskarżonych. Relacja D. L. w omawianej części była spójna z twierdzeniami pozostałych oskarżonych, a nadto jawiła się jako logiczna w świetle wskazań doświadczenia życiowego. Powyższe skłoniło zatem Sąd do dania jej wiary.

Odnosząc się w dalszej kolejności do wyjaśnień M. W. (2), zaznaczyć należy, iż były one spójne i szczegółowe – oskarżony dokładnie zrelacjonował w nich przebieg zdarzeń będących przedmiotem niemniejszego postępowania.

Dodatkowo jego twierdzenia, iż zasadniczo pojawił się na miejscu zdarzenia po dokonaniu przestępstw na szkodę P. N. (1) potwierdzili pozostali oskarżeni, w szczególności J. M. (1) i D. L. zaznaczając to wyraźnie w swoich wyjaśnieniach. Sąd doszedł także do wniosku, że na prawdzie polegały również wyjaśnienia M. W. (4) w części, w jakiej ten zazaczył, że pokrzywdzony wsiadł do jego samochodu, po czym ustalił z oskarżonymi, że załatwią sprawę „miedzy sobą”, bez angażowania w to organów ścigania. Twierdzenia te korelowały bowiem z wyjaśnieniami M. B. (3), jak i zachowaniem samego pokrzywdzonego w toku kontroli pojazdu, którym jechał razem z oskarżonymi przez patrol Policji – P. N. (1) nie sygnalizował wtedy Policjantom, by znajdował się w pojeździe wbrew swojej woli. W konsekwencji depozycje M. W. (2) w omawianej wyżej części stały się podstawą ustaleń w przedmiocie dobrowolnego udania się pokrzywdzonego z oskarżonymi.

W świetle powyższych rozważań, w szczególności treści wyjaśnień P. Z. (1), za budzące wątpliwości uznano nieprzyznanie się przez oskarżanego M. W. (1) do winy.

Podsumowując stwierdzić należy, iż oskarżeni M. B. (1), J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1) i D. L. swoim postępowaniem wyczerpali znamiona występkę z art. 158§1 k.k. Sąd zważył w tym przedmiocie, iż czynu określonego w art. 158§1 k.k. dopuszcza się ten, kto bierze udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156§1 k.k. lub w art. 157§1 k.k. Zaznaczyć należy przy tym, iż „pobicie”, to zdarzenia, w którym biorą udział co najmniej trzy osoby, przy czym można wyodrębnić stronę atakującą i broniącą się. (tak: G., Bójka..., s. 457). Z ustaleń poczynionych w ramach niniejszego postępowania wynika natomiast, iż oskarżeni w nocy z 28 na 29 kwietnia 2013 roku w miejscowości B. działając wspólnie i w porozumieniu brali udział w pobiciu P. N. (1) w ten sposób, że bili go rękoma i kopali nogami, a także uderzał pałką po całym ciele, wskutek czego narazili pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo odniesienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu oraz odniesienia obrażeń ciała w rozumieniu art. 157§1 k.k.

Odnosząc się dodatkowo do kwestii wskazania w stawianych M. B. (1), J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1) i D. L. zarzutach okoliczności, iż działali oni wspólnie i w porozumieniu, Sąd zważył, iż istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwa jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa [zob. wyrok SN z dnia 24 maja 1976 r., Rwn 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117]. Wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, iż współdziałający sprawcy łącznie (nie zaś każdy z osobna) muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań. Co więcej, dla wykazania istnienia współsprawstwa nie jest konieczne ustalenie, iż do zawarcia porozumienia doszło przed podjęciem przestępczych zachowań może zostać bowiem nawet w trakcie czynu, nawet i w sposób dorozumiany. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, iż niewątpliwie każdy ze wskazanych sprawców obejmował swoim zamiarem pobicie P. N. (1) i wymuszenie na nim wskazania miejsca ukrycia motocykla M. B. (1). Jak zaznaczono powyżej znaczenie nie miał przy tym fakt, iż J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1) i D. L. zaczęli stosować przemoc fizyczną względem P. N. (1) już po tym, gdy został on uderzony pałką przez M. B. (1). Ewidentnie świadczyło to o konkludentnym powstaniu między oskarżonymi porozumienia w zakresie postępowania z osobą współodpowiedzialną za kradzież motocykla M. B. (1). W konsekwencji, każdemu z w/w oskarżonych należało

przypisać popełnienie występku polegającego na udziale w opisanym zarzutom pobiciu, co zaś tyczy się intensywności zachowań poszczególnych sprawców – ta miała natomiast znaczenie dla określenia stopnia ich zawinienia.

Dodatkowo nie ulega wątpliwości, iż M. B. (1), J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1) i D. L. działając w ramach opisanego wyżej współsprawstwa grożąc P. N. (1) natychmiastowym użyciem przemocy względem niego oraz używając jej zmuszali pokrzywdzonego do dziania polegającego na na wskazaniu miejsca postoju motocykla marki S. o numerze rejestracyjnym (...) należącego do M. B. (1), tak by dalej wymusić na pokrzywdzonym zwrotu rzeczonoego pojazdu, uprzednio utraconego przez M. B. (1) w wyniku rozboju. Okoliczność tą wprost sygnalizowali oskarżeni, tym samym w pełni zasadnym było przypisanie im występkę stypizowanego w art. 191§2 k.k.

Zdaniem Sądu wskazanym oskarżonym przypisać można winę w popełnieniu przypisanych im czynów. Są oni podmiotami zdolnymi ze względu na wiek do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili popełnienia czynów oskarżeni byli niepoczytalni lub znajdowali się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Mieli więc obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynili.

Ponadto Sąd uznał, iż brak jest podstaw, by przypisać oskarżonym popełnienie czynu polegającego na pozbawieniu P. N. (1) wolności, a tym samym kwalifikowanego z art. 189§1 k.k. Należy bowiem zważyć, iż wskazany występki polega na pozbawieniu wolności fizycznej; chodzi tu o zatrzymanie w zamkniętym pomieszczeniu, jak również o użycie jakiegokolwiek innego środka mogącego stanowić istotną przeszkodę w korzystaniu z tej wolności (fizycznej). W grę może wchodzić zastosowanie przemocy fizycznej (np. związanie, zamknięcie), podstęp (odurzenie ofiary, zaprowadzenie do miejsca, z którego ofiara nie może się wydostać), użycie groźby czy innego środka. Mając powyższe na uwadze Sąd rozważył, czy „pozbawienia wolności” w znaczeniu wskazanego przepisu nie miało zachowanie oskarżonych polegające najpierw na umieszczeniu pokrzywdzonego w bagażniku samochodu, a następnie na tylnym siedzeniu pojazdu marki F., którym to autem udał się wspólnie z oskarżonymi do miejsca ukrycia motocykla M. B. (1). W tym względzie istotnym było, że w obydwu sytuacjach P. N. (1) miał nieoponować, zgadzając się wcześniej (pod wpływem gróźb) na współpracę. Co więcej, w obu przypadkach pokrzywdzony nie był trzymany pod kluczem, każdorazowo mając możliwość opuszczenia przestrzeni, w której się znajdował w dowolnej chwili. Wreszcie nie sposób przyjąć, by P. N. (1) czuł się więziony przez oskarżonych, skoro, wobec zarzynania przez Policję pojazdu, którym się poruszali, nie wykorzystał tego momentu na uwolnienie się i zgłoszenia przestępczego charakteru ich działań. W konsekwencji Sąd wyeliminował z opisu czynów przypisanych oskarżonym wskazanej okoliczności i dalej – zakwalifikował drugie z zarzucanych M. B. (1), J. M. (1), M. W. (5), P. Z. (1) i D. L. czynów wyłącznie z art. 191§2 k.k.

W dalszej kolejności Sąd doszedł do przekonania, iż w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw, by przypisać M. W. (3) popełnienie zarzucanych mu czynów. O powyższym przesądził fakt, iż ze spójnych w tym względzie wyjaśnień współoskarżonych wynika jednoznacznie, iż M. W. (3) przybył do B., już po tym, gdy M. B. (1), J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1) i D. L. pobili pokrzywdzonego, a następnie wymusili na nim, by wskazał miejsce ukrycia motocykla. Ponadto brak jest podstaw, by zakładać, iż jadąc na miejsce zdarzenia wiedział co dokładnie się tam dzieje. Miał jedynie informację, że M. B. (1) skradziono motocykl, i że ten zamierza go odszukać. Tym bardziej kierując się do B. w żadnym razie nie mógł obejmować swoim zamiarem pobicia P. B., ani zmuszania go do czegokolwiek. Reasumując, Sąd w oparciu o art. 17§1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 414§1 k.p.k., uniewinnienie M. W. (3) od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Przechodząc do omówienia kwestii karnoprawnych konsekwencji przypisanych oskarżonym przestępczych zachowań, w pierwszej kolejności wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym po 01 lipca 2015 roku w zw. z art. 4§1 k.k. W związku z tym, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez oskarżonych przypisanych im w wyroku czynów zostały w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), należało rozstrzygnąć kwestię tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonych względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW

2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja oskarżonych w obu stanach prawnych jest podobna - zagrożenie karne przewidziane tak w art. 158§1 k.k., jak i w art. 191§2 k.k. jest bowiem identyczne. Nadto zarówno na gruncie ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, jak i po tej dacie możliwym będzie wymierzenie oskarżonemu M. B. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zaś względem J. M. (1), M. W. (3), P. Z. (1) i D. L. – warunkowe zawieszenie postępowań, co wobec okoliczności sprawy jawi się jako zasadne, o czym szerzej poniżej. Mając zatem na uwadze, iż zasadą jest stosowanie ustawy obowiązującej w momencie orzekania, nie znajdując postaw dla stosowania ustawy karnej obowiązującej przed wskazaną nowelizacją Sąd orzekał w oparciu o przepisy kodeksu karnego w brzmieniu z dnia wyrokowania.

Wymierzając oskarżonemu M. B. (1) karę za przypisane mu przestępstwo, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 k.k., zgodnie z którym Sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z brzmieniem przepisów stanowiących podstawę skazania M. B. (1) podlegał on karze pozbawienia wolności do 3 lat za pierwszy z zarzucanych mu czynów (art. 158§1 k.k.) oraz karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat za drugi z czynów (art. 191§2 k.k.). Uwzględniając przywołane powyżej dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za udział w pobiciu jakiego się dopuścił będzie kara w stosunkowo niskim wymiarze – 6 miesięcy pozbawienia wolności; natomiast w odniesieniu do czynu z art. 191§2 k.k. – kara 3 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu w obydwu przypadkach, okolicznością obciążającą oskarżonego stanowił fakt, iż działał on umyślnie, tym samym w pełni świadomie łamiąc obowiązujący porządek prawny. Nie bez znaczenie pozostało przy tym, iż bijąc pokrzywdzonego M. B. (1) posługiwał się drewnianą pałką, co dodatkowo przemawiało na jego niekorzyść. Istotnym było także, iż oskarżony był już uprzednio karany, nie mniej jednak w tym względzie Sąd miał na uwadze, iż nie popełnił on wcześniej przestępstwa przeciwko zdrowiu i życiu, jak i przeciwko wolności i wszedł w konflikt z prawem tylko raz. Okolicznością łagodzącą było natomiast, iż oskarżony działał w sposób nieprzemyślany, pod wpływem silnego wzburzenia wywołanego wcześniejszym popełnieniem przez pokrzywdzonego przestępstwa na jego szkodę. Wobec takich okoliczności, wskazane kary pozbawienia wolności orzeczone wobec M. B. (1) nie mogą być w ocenie Sądu poczytane za nieadekwatne, a w żadnym razie – za rażąco łagodne.

W związku z tym, że M. B. (1) dopuścił się popełnienia dwóch przestępstw, zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie III uzasadnianego orzeczenia, na podstawie art. 85§1 k.k. i art. 86§1 k.k. połączył orzeczone względem niego kary i orzekł karę łączną 6 miesięcy pozbawiania wolności – przy zastosowaniu zasady absorpcji. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała okoliczność, iż wszystkich zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się praktycznie jednocześnie, zasadniczo z tych samych pobudek oraz na szkodę tej samej osoby. Z tych też względów Sąd za adekwatną uznał właśnie karę łączną we wskazanym wymiarze.

Sąd zdecydował również o warunkowym zawieszeniu orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 1 rok, uznając, że kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla zapobieżenia powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Orzekając w powyższym zakresie, Sąd wziął pod uwagę art. 58§1 kk, z którego wynika prymat orzekania kar wolnościowych. Zgodnie z jego treścią, jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary, sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Wykonanie wymierzonej zaś M. B. (1) kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji penitencjarnej nie jest, zdaniem Sądu, niezbędne dla osiągnięcia celów, jakie są stawiane karze w sferze prewencji szczególnej. Mając na uwadze informacje zawarte w karcie karnej oskarżonego (dotyczące charakteru popełnionego przez niego dotychczas przestępstwa), Sąd doszedł do przekonania, iż popełnienie przez niego przypisanego mu w niniejszej sprawie czynu miało charakter jedynie incydentalny i nie świadczy o jego zdemoralizowaniu. Fakt, iż oskarżony był już uprzednio karany, samo w sobie nie wyklucza bowiem

stosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary w sytuacji, gdy zdaniem Sądu, istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna odnośnie oskarżonego. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 lipca 1980 r., zgodnie z którym „dotatnia prognoza co do postępowania oskarżonego w przyszłości, tj. że będzie on przestrzegał porządku prawnego, a zwłaszcza nie popełni ponownie przestępstwa (art. 73 § 2 k.k.), nie musi zdarzyć się wyłącznie wtedy, kiedy legitymuje się on "nienagannym" dotychczasowym trybem życia” (wyrok SN z dnia 28.07.1980 r. Rw 258/80, OSNKW 1980/12/91). Zważyć należy, iż M. B. (1) był co prawda karany jednokrotnie (na karę nieizolacyjną), jednak był to występek różnorodząjowy względem tych przypisanych mu niniejszym wyrokiem.

Mając na względzie powyższe Sąd uznał, iż dla zrealizowania celów stawianych karze, nie jest konieczne jej efektywne wykonywanie w warunkach penitencjarnych. Z tego też względu Sąd na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. oraz art. 70§1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec M. B. (1) kary pozbawienia wolności na okres 1 roku tytułem próby. Orzeczony okres próby, będzie w ocenie Sądu wystarczający do skutecznego zweryfikowania przyjętej pozytywnej prognozy kryminologicznej co do przyszłej postawy oskarżonego.

W dalszej kolejności, mając na uwadze okoliczności dotyczące popełnienia czynów zarzucanych J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1) i D. L., jak również ich właściwości, warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia, Sąd rozważył, czy w niniejszej sprawie uzasadnione jest zastosowanie wobec oskarżonych dobrodziejstwa instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Na wstępie należy stwierdzić, iż warunki formalne warunkowego umorzenia postępowania zostały spełnione. Przesłpstwa zarzucone oskarżonym są zagrożone karami pozbawienia wolności nie przekraczającymi 5 lat. Ponadto żaden z oskarżonych nie był dotychczas karany za przestępstwa umyślne.

Zgodnie z treścią przepisu art. 66§1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu, zarówno stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścili się oskarżeni, jak i stopień jego zawinienia, nie są znaczne, a jak zostało to wyżej wskazane – okoliczności jego popełnienia, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonych (w uznanej przez Sąd za wiarygodną części), nie budzą wątpliwości.

Sąd analizując okoliczności niniejszej sprawy miał również na względzie dotychczasowy sposób życia oskarżonych – to, iż uczą się oni lub pozostają czynni zawodowo, a nadto nie wchodzili wcześniej w konflikt z prawem. Powyższe, zdaniem Sądu wskazuje na nienaganny tryb dotychczasowego życia wskazanych oskarżonych i uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, będą przestrzegali porządku prawnego, w szczególności nie popełnią przestępstwa.

Uznając zatem w świetle powyższego, że wina oskarżonych jak i społeczna szkodliwość czynów nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, Sąd na podstawie art. 66§1 i 2 k.k. w zw. z art. 67§1 k.k., warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko J. M. (1), M. W. (1), P. Z. (1) i D. L.. Na podstawie art. 67§1 k.k. Sąd określił przy tym długość okresów prób w każdym przypadku na jeden rok, uznając, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonego, stanowiącej istotną przesłankę wydania przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Sąd zdecydował dodatkowo o przepadku dowodu rzeczowego w postaci kija opisanego w wykazie dowodów rzeczowych pod pozycją I/592/13 pod pozycją 6 stwierdzając, iż służył on do popełnienia przestępstwa z art. 158§1 k.k., zatem zachodziły względem niego przesłanki z art. 44§2 k.k.

Sąd zasądził również na rzecz adw. D. G. kwotę 929,88 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. M. (1) z urzędu.

Ponadto, na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 629 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 2, art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonych koszty sądowe. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. Oskarżeni są osobami młodymi i zdolnymi do pracy zawodowej, zatem konieczność ponoszenia wskazanych wyrokiem kosztów nie powinna stanowić dla nich zbytniego obciążenia.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz